

Po dvaceti dnech na chatě si Róza zapnula mobil. A v něm stará zpráva: „Máma už porodila. Táta.“ Podívala se na datum, kdy byla esemeska odeslána, a srdce cítila až v uších, jak jí bušilo. Zrada, kterou na ní máma spáchala, byla tady... a ona to zjistila tak pozdě!

Trošku s ní mávaly pochybnosti. Neměla náhodou родit až koncem července? Od mámy to nevěděla, s ní se už pár měsíců nebavila, dokonce si kvůli ní vyměnila telefonní číslo a zakázala otci i bráchovi, aby jí ho dávali. Nechtěla s ní mluvit ani mít v telefonu její esemesky. Prostě nic, co by jí matku připomínalo. Termín porodu věděla od Oskara, který byl tou informací o svém budoucím otcovství natolik omráčen, že ho nenapadlo nic lepšího, než běžet za Rózou do realitky a tam jí to vyklopit. Nebo si spíš postěžovat.

Debil!

Co vlastně od ní tehdy čekal? Že ho polituje, jaký je blbec, že si s o dvacet let starší ženskou uplantal děcko? Že mu bude foukat bebínko za to, že jí zahrnul s její vlastní matkou?

Kretén!

Vůbec nechápala, že měl tu drzost za Rózou přijít a mluvit o tom, že jí pořídil sourozence.

Pitomec!

Chtělo se jí na tu zprávu tátovi odpovědět. Napsat mu něco v tom smyslu: „Je to holka, nebo kluk? A je máma v pořádku?“ Nebyla lhostejná, tohle všechno ji zajímalo, vlastně měla matku ráda, moc ráda... Jenže když tak dlouho hrála hru na uraženou, nemohla ji teď kvůli chvilkovému dojmu přerušit. Sklapla telefon do pouzdra a vyšla na terasu.

„Dobré zprávy, lásko?“ zeptal se Martin. Chytl jí za ruku a stáhl k sobě do křesílka, ještě předtím si stačil sáhnout na její prso a rozproudit si krev letmým dotekem, mířícím pod plavkové kalhotky. Byla tam sice zpocená, ale hlad'oučká... jak čerstvá broskev.

„Máma má dítě...“

„To jo... a krásné,“ řekl a ještě víc poodhalil cípek miniaturních bikin. Miloval její vyholený bílý klín! Ona ho ale nečekaně pleskla přes hřbet ruky, nenechala ho ani dojít k pahorku. Pochopil, že se zlobí – na podstatu její změny v chování ale nepřišel. Řekl snad něco blbě? Nebo nevhodně? Urazil jí? Naštval?

„Matka porodila dítě,“ upřesnila a povzdechla si.

„No, to je krásné. Gratuluji k sourozenci, Rozárko!“

Vstala a vztekle vyběhla k sušáku, na kterém visely zmuchlané osušky z předešlého dne. Taky si to kluci mohli dávno uklidit, napadlo ji teď. A vůbec – už dva týdny měla pocit, že tu není na dovolené, ale v lágru. Vaří pro tři chlapy, umývá nádoby, uklízí jejich trenky a ponožky, stírá z umývadla zaplivanou pastu, drhne záchodovou mísu... a ještě musí od Ondry vydržet sexuální narážky. Dokonce jí ten hajzl s úšklebkem vmetl, že když mohla spát s Oskarem – a pak svého kluka přepinknout matce –, tak proč by nemohla ze starého koně přisedlat na hřebečka? Říkal to a smál se, až se za břicho popadal. Chtěla žalovat Martinovi, ale nakonec si to rozmyslela. Jenom by tím zbytečně rozmázla jejich trapnou rodinnou situaci.

„Budeš o děcka bojovat, nebo to necháš, jak to je?“ zeptala se matka – už zase trochu smířlivěji. Hovor s ní byl jako na houpačce – a Justýna nikdy dopředu neodhadla, jestli bude nahoře, nebo dole.

„Ondra je plnoletý, o něm už soud rozhodovat nebude... Ale o Aleška se budu soudit. Je zmanipulovaný a má z Martina strach, chci, aby s ním mluvil psycholog a pak podal soudu zprávu. Jsem si jistá, že tohle ustojím. Eliška mi dala kontakt na člověka, který se v rodinném právu vyzná, bude mě zastupovat.“

„To bude stát peníze,“ připomněla jí matka důrazně, „a pokud vím, tak ty nikde neděláš. Copak může soud svěřit děcko matce, která žije jen z peněz chlapa, který ji nechce?“

To štíplo. Ale v tomhle bodě měla matka dozajista pravdu. Jenže nemohla vědět, že když dojde na lámání chleba, vytáhne Justýna z rukávu eso, které mělo zůstat navěky schované v balíčku karet Přerovské babičky. Tedy před matkou. Nevěděla, co ji to popadlo, že zrovna teď, zrovna v tuhle nemožnou chvíli, zatoužila mámě tu kartu ukázat. Chtěla ji šokovat? Usadit? Nebo si jen ulevit? Tohle všechno neuměla Justýna pojmenovat, přesto slyšela sama sebe, jak matce říká: „Budu mít dědictví, a to mě na čas zajistí.“ Máma se nadechla, snad se jí chtěla vysmát, zpochybnit, že tenhle statek v Penčicích jí ještě nespadol do klína, ale záhy sklapla. Strnula, když Justýna řekla: „Od Přerovské babičky máme vzácnou sošku z tyrkysu, kterou můžeme prodat, až nám bude nejhůř. A to je právě teď! Celou dobu tu věc ukrývá Žofie v klášteře a čeká, až ji o ni požádáme... a já si o ni už řekla. Sošku prodáme a o peníze se podělíme na dva díly, Žofie se svého dílu z rodinného dědictví vzdala. Já budu mít peníze do začátku a Eliška... vlastně taky. Začíná nový život s děckem a prachy potřebuje.“

Matka vstala ze židle a v očích měla tolik nenávisti, kolik se jí do nich jen vešlo. Soustředila do nich všechno zlo, které v sobě – v té velké, robustní postavě – měla. Zelené oči zasvítily žlutou barvou, zorničky měla svislé jako had, pronikavé světlo z očí šlo do prostoru místnosti.

Justýna se zachvěla.

Věděla, že přestřelila.

Poposedla na lavici trochu dál, ale nepomohla si. Matčiny zvířecí oči ji pronásledovaly, přibližovaly se k ní a milimetr po milimetru ji děsily víc a víc.

„Takže vy máte tu vzácnou sošku, a neřekly jste mi to? Vy jste mě s Žofií a s Elou podvedly? Celé roky jste si špitaly tajemství, které mělo patřit i mně?“

Žluté oči už měly barvu fosforu, ze kterého jde strach. Justýna tu porci nenávisti v matčiných panenkách nevydržela. Vypadala jako... jako lemur!

Vypálila z domu, sedla do auta a nastartovala. Pryč, hlavně pryč! Ložík se jí snažil zabrzdit, vyběhl na dvůr, sáhl po klice dveří jejího forda a do stísněných útrob auta špital: „Zase jste se pohádaly? Neblázni, Justýnko, znáš mámu, nemyslí to tak...“

„Myslí,“ vyštěkla na něho, zařadila rychlost a dupla na plyn.

Ještě slyšela, jak máma vyběhla ven a směrem k ní zakřičela: „Okradly jste mě! Ta soška měla patřit i mně a Ložíkovi!“

Domů to měla jen osm kilometrů – aby vychladla, potřebovala by jich minimálně sto. Měla vztek sama na sebe, že to mámě řekla... zároveň se ale ospravedlňovala, že kdyby vztah mezi matkou a dcerami byl v pořádku, nikdy by se do téhle situace nedostala. Jenže on v pořádku nebyl. Nikdy.

„Eliška!“ řekl s vykřičníkem na konci, ale doopravdy byl v tom slově cítit spíš otazník s úsměškem. Ujistil se, jak je ta ženská hloupá. Vypráví mu o deníku své babičky a otevírá před ním příběh, který by měla spíše tajit... kdyby ovšem byla chytrá. Ale on už věděl, že bystrost jí chybí. Celé mu to vyklopila, dychtivě a překotně mu líčila, co se v tom starém zatuhlém deníku dozvěděla.

Copak netušila, čemu se vystavuje?

To mu tak důvěřuje?

„Kdyby nebyla blbá, mlčela by!“ řekl si nahlas. V ruce přitom obracel deník v modrých sametových deskách. Měl pro něj díky svému obsahu hodnotu, kterou si cenil na sto tisíc korun českých. Vadilo mu jen, jak se ten blok drolí, jak z něj odpadávají kousky látky a zanechávají na jeho dlaních nepříjemný povlak s nádechem plísně. Tak trochu se ho štítil. Představil si, jak po těch deskách bloku rejdlily dlouhé štíhlé prsty staré ženy...

Deník uložil do igelitové tašky a pak spěchal do koupelny, aby své ruce dal co nejdříve pod vodovodní kohoutek a řádně je omyl, zbavil je těch kousků kyselého, takřka hnilobného zápachu.

Pod proudem teplé vody zachytil okem o hodinky. Ukazovaly dvě hodiny a patnáct minut. Fajn. Všechno krásně stihá. Ještě dnes sedne na vlak, deník odveze, předá ho novým majitelům a za to od nich vyfasuje peníze.

Přemýšlel, co si koupí na oslavu toho obchodu.

Šampaňské se zlatem?

Whisky?

Ne ne, rozmyslel se po chvíli, oslavím to sedmatřicet let starým koňakem!

Nikdy nebyla svému muži nevěrná. Neuměla to. Patřilo to k věcem, které se nedělají – bylo to stejně samozřejmé jako třeba nekrást v obchodě nebo nešlapat po beruškách. Jenže teď, když ji Martin opustil a ona co nevidět podá žádost o rozvod, nebylo slovo „nevěra“ aktuální. Vždyť jejím manželem byl jen na papíře – a i to se jim krátilo. Byla už dost velká, aby chápala pravý důvod Alfrédovy návštěvy a vůbec nic proti tomu nenamítala. Chtěla se sama odbrzdít, trochu v jeho náručí zapomenout... přece jenom poslední dny byly napjaté, a v ní se usadil strach. A on, jako jediný na světě, jí pomáhal ho odbourávat, nepoddávat se mu, věřit policii...

Prošel si její nový byt a pochválil ho. Líbila se mu jeho čistota, sám byl nepořádný a jeho příbytek připomínal spíš chlívek, všude měl hadry, knížky a staré krámy, které mu bylo líto vyhodit. Imponovalo mu, že Justýna je taková... čistá! A to nejen svým bytem a vůní mýdla, které příjemně vanulo z její kůže, ale i myšlenkami a skutky. Nedokázal si představit, že za svůj život měla jen jediného muže. Přitom byla tak, ale tak pěkná, že mohla udělat šťastnými celou armádu chlapů. A to ještě neviděl všechno.

Naservírovala mu kávu s rumem, jemu ale momentálně více vonělo šetíkové mýdlo, které stále pronikavěji čpělo do prostoru jejího bytu. Sundal jí obepnuté šaty, stáhl silonky, s údivem se díval na spodničku, o které si myslel, že už ji dnešní ženy nenosí. Ale na Justýně vypadala i ta bílá silonová košilka vábivě. Přetáhl ji přes její ramena a hodil na zem, díval se, jak pomalu padala – skoro jako by byla z lehkého peří. Pak věnoval dlouhý pohled samotné Justýně, která se mu před očima zjevila v podobě, kterou by od ní ani nečekal. Podprsénka v barvě šampaňského jí svůdně nadzvedla prsa, a přitom byla vykrojená tak hříšně, že viděl i jemné, takřka dívčí bradavky. Chtěl jí tu zábranu držící ňadra rychle rozepnout, ale trochu ho zradily háčky, se kterými zápasil. Zasmála se jeho nešikovností a jemu v tom širokém úsměvu připomněla geny jeho rodiny. Úplně viděl ten dědův táhlý úsměv. Teď ale na nic takového brát ohled nemohl a ani nechtěl, musel pro úspěch *akce* zapomenout na společnou krev. Oči mu sklouzly níž a obdivně pohladily kalhotky, které spíš připomínaly pavoučí síť. Sundal jí je jediným tahem prostředníčku a ona mu byla vrtěním boků nápomocna.

Než si stačila lehnout do bělostných peřin vonících meruňkovou aviváží, byl svlečený i on. Lehl si vedle ní a rychlým pohybem ruky položeným na jejím těle se začal startovat. Když věděl, že je všechno akorát nachystané, klekl si nad ní a položil jí stejnou otázku, jako všem ženám, které kdy měl: „Můžu?“

Takhle, přesně takhle ho to učil děda. Zeptej se, ať nemáš výčitky, radíval mu.

Ona ho ale místo odpovědi pevně přitiskla k tělu – vtáhla ho tak silně do sebe, že prvních deset vteřin ani nedýchal.

Klíče od baráku položila na botník a vydala se k zadnímu vchodu vily, kde byly dveře s koulí místo kliky, takže je mohla jen lehce zaklapnout, proběhnout přes zahradu a brankou

ven. Přišlo jí to tak praktičtější, než si nechávat klíče od domu u sebe a házet je do schránky, nebo je složitě vracet Martinovi. Sešla dolů, chňapla po klíče... a zarazila se. Zadní dveře od vily byly pootevřené a ze suterénu se ozýval šelest.

„Haló?“ zakřičela směrem ke sklepu. Šramot, který se předtím odtud nesl, najednou utichl. Napadlo ji, že se možná do sklepení dostala kočka od sousedů... a záhy jí docvaklo, že takový rozruch by nemohly udělat ani kočky dvě. Pak si uvědomila, že se Martin vrátil z nemocnice a rozezlen nečekaným rozchodem se vrhl do sklepa, kde měl vlastní vinotéku s těmi nejlepšími moravskými víny, jaká se dala sehnat. Přišlo jí teď zbabělé jen tak opustit dům – koneckonců věděla, že dřív nebo později se s ním stejně setká. Pustila madlo kufříku, zavazadlo dopadlo na dlažbu a ona vykročila po schodech dolů. První stupínek do tmy trochu neodhadla a zavravorala, druhý schod už byl jistější. Levou rukou našmátrala vypínač a do tmy provizorního schodiště se rozlilo tlumené světlo z mírně zaprášené žárovky.

„Martine?“ řekla s otazníkem na konci. Neozýval se, a to ji rozladilo. Chce si s ní hrát? Jako kočka s myší? Bude ji citově vydírat? Prosit, ať zůstane? Neznala ho natolik, aby dokázala plně odhadnout jeho reakci, i když jí ty otazníky zabraly celé čtyři schody. Když byla v půlce, slyšela cvaknutí kovu a záhy se kolem ní rozprostřela tma.

„Martine, to je blbý fůr! Vůbec nic nevidím!“ Splašeně se otočila a chtěla se vrátit do chodby, chvatně došla až nahoru ke dveřím – a vzápětí pochopila, co znamenalo to cvaknutí kovu. Plechové dveře byly zavřené, šátrala po klíče dlouho a zbytečně. Vrátila se znovu k vypínači, ale při jednom z nášlapů stoupla na rozdrčené sklo. Žárovka! Došlo jí, že rozbil zdroj světla, aby ji zdeptal – a ještě ji zavřel, i když ví, že mívá klaustrofobické úzkosti. Rozbrečela se, aby ho obměkčila, řvala jako laň přichycená v oku pytláka, ale zbytečně. Sešla dolů do sklepa, dlaněmi se přitom lepila na pavučinami potažené zdi, aby neupadla, hledala oporu ve svých rukou, které ji po hmatu dovedly až do sklepní kóje. Věděla přibližně, kde je tam vypínač, nejednou sem šli s Martinem pro jejich oblíbené rulandské šedé... ale tentokrát umělohmotný vypínač nenahmatala. Místo toho narazila na lidskou kůži, lépe řečeno na teplou lidskou ruku, která ji chytila za zápěstí a zcela ji paralyzovala.

„Martine?!“ vyjekla znovu – a znovu s tím vyděšeným otazníkem na konci. Odpověď nedostala, zato pocítila, co to znamená, když *někdo* vezme *někoho* do kravaty. Na to, aby se z ní dokázala vymanit, byla příliš slabá. Cítila uvolnění v hlavě, pak v lopatkách a nakonec v kolenou. V tu chvíli si to uvědomila – byla si jistá, že ten, kdo ji drží pod krkem, rozhodně není Martin. Poznala toho člověka – jeho mužský, mírně nakyslý pach těla i pepermintové kůže, nasáklé specifickou vůní jeho cigaret. Zahákl si ji do loktu, zblízka dýchal do obličeje a nekonečně vteřiny mlčel. Cítila, jak mozek vzdává boj a její tělo klesá k zemi, samotný pád a bolest spojenou s dorazem na tvrdou zem si ale už neuvědomovala. Pak vnímala jen prudkou bolest levé nohy. A následně i té pravé.